

van Gods kind in sterk verlangen naar die toekomst mag uitgaan.

Toch is het slechts eene enkele lichtstreek. De volle zon der hemelsche schittering hield God nog achter de wolken verborgen. „Wat wij zijn zullen”, de volkomen ontsluiting van het rijke kindschap Gods, die volledige ontdekking van de heerlijkheid, die Christus voor de Zijnen verwierf. — dat „is nog niet geopenbaard”.

Hierin is de wijsheid Gods.

Het zou niet goed voor ons zijn, nu reeds den ongesluisden blik te hebben op het aanstaande hemellevens. Het zou ons oog zóózeer verblinden, en onze ziele zóó vervullen en vervoeren, — dat wij voor onze tegenwoordige aardse verhouding in verwarring zouden geraken.

Wij hebben in dit leven onzen weg over de aarde te gaan, en met getrouwheid onze taak in deze wereld te betrachten. En daarbij past een gedempt licht. Wel mag en moet Gods kind zijn weg hier volgen onder het licht des hemels. Maar God weet in Zijne wijsheid, hoeveel van dat licht Hij ons moet gunnen, en hoeveel Hij bedekt moet houden voor Zijn kind, dat nog op aarde is.

Wanneer ten volle geopenbaard was wat wij eenmaal zijn zullen, dan zouden we verhinderd worden in hetgeen wij thans zijn moeten. En daarbij komt: wij zijn in onzen aardse staat ongeschikt om de openbaring der hemelsche heerlijkheid te ontvangen.

Bij die hemelsche heerlijkheid behoort een nieuw lichaam, en een volkomen gereinigd, in alle deugden uitgegroeid zieleleven. Toen Johannes de gestalte van den verheerlijkten Christus voor zich zag, viel hij als dood aan Zijne voeten.

Onze aardse staat, zelfs die van een apostel, is niet ontvankelijk voor den rijkdom van het hemellevens. En God, die ook in dit opzicht weet wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde, dat wij stof zijn, heeft met de volle openbaring van dat hemellevens willen wachten, totdat het sterfelijke onsterfelijke en het verderfelijke onverderfelijke zal hebben aangedaan.

Het is daarom nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen.

* * *

Maar, — en ziet daar het voornaamste, — „nu zijn wij kinderen Gods”.

Daarop valle in dit leven de nadruk.

Het is kennelijk de bedoeling van den apostel, om, wat wij zijn en wat wij zijn zullen naast elkander te plaatsen, en dan uit hetgeen God ons aangaande die beide geopenbaard heeft, op te maken wat nu op dit oogenblik voor ons het belangrijkste is.

Wat wij zijn zullen — wij willen het overlaten aan onzen God. Hij heeft dat nog verborgen gehouden, en de verborgene dingen zijn voor Hem.

Doch wat we zijn, wat we in dit leven gaande onze verhouding tot den Heere hebben te weten, hoe wij ons hier Hem welbehagelijk hebben te vertoonen, — dat heeft de Heere ons wel doen weten, en dat is het voornaamste.

Hierin ligt ongetwijfeld eene veroordeeling van alle onvruchtbaar getwist en nuttelooze fantasie over de dingen aan de andere zijde van den dood en het graf, waarbij men uit het oog verliest, dat men in het heden der genade zich benaastigen moet zijne roeping en verkiezing vast te maken.

En er ligt eene ernstige waarschuwing in tegen verschillende secten en richtingen, die ijverig bezig zijn in geschrift en gesprek allerlei schijnbaar belangwekkende dingen over het hiernaams te propageeren, en allen nadruk te laten vallen op wat wij eenmaal zijn zullen; terwijl ze aldus de zielen afleiden van wat in dit leven voor den mensch het zwaartepunt heeft uit te maken.

Nu zijn wij kinderen Gods — dat is het voornaamste.

Zijn wij kinderen Gods?

Mijn lezer, het zij er u toch om te doen, dat te weten; dat te weten voor Gods aangezicht, in waarachtige overtuiging uwer ziel.

Laat dat toch voor u het voornaamste zijn. Wereld, Satan en eigen vleesch willen altijd uw oog daarvan doen afzien, en veel belangrijker dingen, vroom of onvroom, u voorhouden. Maar o, laat u niet bedriegen; en bid toch den Heere, dat Hij het voornaamste u zóó op de ziel linde, dat ge niet rust voor ge als berouwhebbend zondaar in Christus God als uwen Vader hebt ontmoet, en het met al Gods volk zeggen kunt: „Nu zijn wij kinderen Gods”.

Wij kunnen somtijds dienaangaande wel in het onzekere verkeer.

Twijfeling kan onze ziel bevangen, vreeze voor zelfbedrog ons benauwen. De zaak is ook zoo groot. Dat een doemschuldig zondaar een kind zou zijn van den rechtvaardigen God, dat een mensch wiens hart telkens weer tot boosheid geneigd is, den Heilige zijn Vader zou mogen noemen, — wie, die deze tegenstelling in zijne ziel doormaakte, heeft niet gefluisterd: Heere, hoe zal dat wezen?

Doch als het ons maar het voornaamste is, te weten, dat wij kinderen Gods zijn; als het er ons maar waarlijk om te doen is, — dan zullen wij ook daarheen wel doorbreken. Dan zal de Geest ons oog wel leiden, om te zien, dat wij geene kinderen Gods zijn door eenige waardigheid bij

ons, doch alleen en volkomen in onzen Middelaar en Zaligmaker Jezus Christus.

„Nu zijn wij kinderen Gods.”

Laat dat het voornaamste zijn. „Welk de gemeente des Heeren nastreft. Zij het haar hoogste zorg om onder alle omstandigheden het kindschap Gods te vertoonen. Dat is de kern van des christens leven. In vreugde en droefheid, in voor- en tegenspoed, in bedrijf en gezin, in leven en sterven, — altijd en in alles het voornaamste te zoeken: kind Gods te zijn; onzen God Vader te laten.

Dan moge het nog niet geopenbaard zijn wat wij zijn zullen, — maar wie in dit leven het voornaamste zoekt, zal in eeuwigheid het voornaamste hebben.

v. A.

KERKELIJK LEVEN.

Synode-indrukken.

XXIII.

Gravamen-Dr Van Leeuwen.

Van de persoonlijke aansprekingen, welke er ter Synode plaats vonden, komen wij nu tot de bezwaarschriften.

De zaak-Ds Vermaat vormde daartoe als het ware den overgang.

Hij toch had een bezwaarschrift ingediend en hem werd verzocht het persoonlijk te komen toelichten.

Ieder begrijpt, dat hier niet over alle bezwaarschriften kan worden gesproken.

Wij moeten er een keuze uit doen.

En dan deelen wij natuurlijk iets mede over die, welke naar onzen indruk het belangrijkste kunnen worden genoemd, 't zij om hun inhoud, 't zij om de personen der schrijvers.

Bovenaan staat daarbij dat van Dr N. D. van Leeuwen.

Dat draagt het praegante karakter van een gravamen.

Het richt zich op zakelijke gronden tegen de uitspraak der Asser Synode, welke de belijdenis op een bepaald geval toepaste.

Het gewicht van die zakelijke gronden wegen wij nu niet af.

De tijd om daarover onzen indruk te geven is nog niet gekomen.

Wij schrijven thans alleen Synode-indrukken.

En gelijk bekend, is op de Synode over dit gravamen nog weinig gehandeld, is het verre van afgehandeld.

Ook werd daar een reden voor opgegeven.

Prof. Aalders, die tot rapporteur over deze zaak was benoemd, werd plotseling weggeroepen.

Zijn vader was stervende.

In de schismatische pers heeft men zijn achterdocht weer ingeschakeld.

Daar zit meer achter! Zoo heeft men geopperd. Waarom zou een der andere hoogleraren de taak van Prof. Aalders niet hebben kunnen overnemen, zoo motiveerde men vragenderwijs zijn achterdocht.

En men heeft reeds laten doorschemeren, dat de Synode door het gravamen in verlegenheid zou zijn gebracht.

Maar achterdocht kijkt altijd scheel.

Zoolang men zich van die zijde door achterdocht laat opwinden, zal men de dingen nooit zien, gelijk zij zijn.

Zou het daar zoo onmogelijk zijn om in eigen en in gemeenschappelijk belang tegen de achterdocht te strijden?

De verwijdering, welke er ontstaan is, behoeft toch niet noodeloos vergroot?

Wij willen trachten de zaak even uit de doeken te doen.

Blijft de achterdocht dan nog stoken, dan ligt dit voor rekening van hen, die haar vertroetelen.

Zeker, wanneer de Synode, toen Prof. Aalders bleek vertrokken te zijn, niets anders meer te doen had gehad, dan zou zij er wel een weg op gevonden hebben om het gravamen toch te behandelen.

Maar er lag nog arbeid genoeg ter afdoening gereed.

Dat kon evengoed eerst aan de orde worden gesteld.

Eer men hiermee klaar was, zou het naar berekening op zijn vroegst Donderdagavond worden.

Later bleek, dat die berekening precies uitkwam. Vrijdag konden dan de bezwaren van Ds Brussaard, welker schriftelijke formulering elk oogenblik werd verwacht, nader onder de oogen gezien.

Dat daarmee de Vrijdag zou heengaan, was stellig geen te lage schatting als men weet hoe sekuur, maar daarom ook hoe betrekkelijk langzaam de Synode werkt.

Zoo stond men voor de vraag: wat zullen wij doen? Zullen wij de volgende week terugkomen?

Men kan gerust zeggen, dat de meeste Synodale leden op een zoo langen duur niet hadden gerekend.

Twee weken waren heengegaan, vooral met het afwerken van „kleingoed”.

Juist dat „kleingoed” lopt zoo.

Men trekt er gewoonlijk van te voren te weinig tijd voor uit.

Achteraf valt het altijd tegen.

Een gevoel van onvoldaanheid zal zich meermaals niet alleen van ons hebben meester gemaakt.

Werd later een Synode weer zoo overladen met allerlei ingekomen stukken, dan zou zij zich wel over een andere werkwijze moeten beraden.

Maar goed, het feit lag er nu eenmaal.

Men was twee weken kwijt.

Zou men er nu dadelijk een derde week aan vastknoopen?

En laten we er maar erg realistisch aan toevoegen: mogelijk nog een vierde?

Daartegen zagen velen op.

Waarlijk niet ten onrechte.

De predikanten moesten dan hun catechisaties nog later aanvangen.

Voor de professoren was het begin der academische werkzaamheid weer in het zicht met al de voorbereiding, daaraan verbonden.

Men mag toch onder den Synodalen arbeid het gewone werk niet al te zeer laten lijden.

Het is veel gemakkelijker thuis bezwaarschriften te schrijven, dan ver van huis er weken over te vergaderen.

De meesten zagen zich dan ook geplaatst voor een botsing van plichten.

Als wij voor onszelf mogen spreken: indien de Synode mocht hebben besloten om onmiddellijk daarop weer te vergaderen, zouden wij, hoe noode ook, haar niet hebben bijgewoond.

Meer tijd konden we onmogelijk missen.

Gelukkig bood een voorstel uitkomst.

De Synode zou worden verdaagd tot eind October.

In dien tijd konden de catechisaties op gang worden gebracht.

Ook konden gedurende meerdere weken de colleges worden gegeven en wat de Vrije Universiteit betreft, de vijf plechtigheden, welke te wachten stonden: de openings-oratie van den aftredenden rector, de rectorale oratie van den nieuwen rector op den dies der Universiteit en de drie inaugurele oraties van de benoemde hoogleraren waren dan vermoedelijk (en dit vermoeden zal D. V. in zekerheid overgaan) achter den rug.

Immiddels konden dan een paar kleine commissies nog vergaderen.

Dit voorstel had alles voor en werd dan ook gretig aanvaard.

Kunnen nu de achterdochtigen begrijpen, waarom de Synode toen uiteenging?

Misschien merkt iemand nog op: maar doordat het antwoord van Ds Brussaard uitbleef, kwam de Vrijdag toch vrij.

Had de Synode op dien dag dan het gravamen-Dr van Leeuwen niet kunnen afdoen?

Laten wij — wij beweren niet, dat dit zoo is — voor een oogenblik eens onderstellen, dat het gravamen-Dr van Leeuwen niets om het lijf heeft.

Laten wij eens aannemen, dat na eerste lezing alle Synode-leden het dadelijk er over eens waren, in welken zin daarop moest worden geantwoord.

Meent men, dat dan één dag genoeg zou zijn om daarover te beslissen?

Dan kent men de Synode niet.

Die is daarvoor veel te conscientieus.

Neen, het concept-antwoord wordt dan als het ware zin voor zin bekeken.

Voorstellen tot betere formulering worden gedaan en ampel besproken.

Over een onderdeel, waarover allen eenparig denken, wordt soms lang beraadslaagd, opdat de meest correcte uitdrukking worde gevonden.

Inzonderheid bij een gravamen luistert dit immers nauw.

En gravamen is altijd iets bijzonder ernstigs en heeft daarom recht op een bijzonder ernstige behandeling.

Het gewichtige van dit gravamen is wel hierin gelegen, dat tal van bezwaarden er zich op beroepen.

Ook de zaak van Ds Van Duin zit er aan vast.

Als de Synode dit gravamen eens in één dag had afgewerkt, zou men zich dan van schismatische zijde niet gebedd hebben getoond?

Een Synode kan het nooit zóó in het vat gieten, dat het tot algemeene tevredenheid stent.

Stelt zij de zaak uit, waardoor de meest degelijke behandeling wordt gewaarborgd, dan is het niet goed.

Werkt zij haar vlug door, dan heet het, dat zij er zich met een lantje van Leiden heeft afge maakt.

Iedereen en zijn vader te contenteeren gaat zelfs bij een Synode boven de kracht.

Wat heeft de Synode er al niet over moeten hooren, dat zij op de kleinere stukken niet breedvoeriger is ingegaan!

Toch heeft zij er heel wat zorg en tijd aan besteed.

Sommigen schijnen maar niet te kunnen inzien, dat er toch altijd grenzen zijn.

Eenerzijds klagen zij er over, dat de Synode telkens maar weer vergadert. Anderzijds is het hun niet naar den zin, dat de Synode bezwaarschriften, waarin niet geargumenteed wordt uit Schrift en belijdenis afwijst: ze zouden een breede beantwoording ook van niet-schriftuurlijke en niet-konfessionele bezwaren wenschen en daardoor praktisch de Synode permanent of semi-permanent maken. Met het oog op deze klachten doet men wel

met

vader,

Zoo

Van L.

Inza

gen ge

De

zou z

van

onjuis

sprake

om in

dien

dan u

van

reed

van

nu s

iem

gerek

op die

Zoo

een gr

dat m

gripen

Een

En

blijven

Zou

geen

Maa

het w

gewen

gen d

Voor

van L

Een

niet l

Wie

geen p

uitspr

Deze

van h

was g

Een

antbre

Doch

daan.

Invl

niet.

Daar

„Ten

het d

Zoo

den o

chure,

drukke

Toen

sprake

verstan

Van

Synod

bijlage

O.a.

kelijke

rappor

Wel

gissing

Er l

met t

Mr

van d

gegaar

Wa

moet

althan

Synod

zij heb

ding a

Zoo

dan a

daar v

Soms

werkt.

een z

nooit

Aldu

missie

De

cept

is

In z

dat de

zich h

War

zij da

Dat

Daa

keurig

Nu

van b

Er

bracht

Dez

meent

Met

ste ar

vereem